

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., a soudců Mgr. Lenky Oulíkové a Mgr. Miroslava Makajeva ve věci

žalobkyně: **T. T. H.**,
státní příslušnice Vietnamské socialistické republiky,
bytem X,
zastoupená advokátem Mgr. Markem Sedlákem,
sídlem Příkop 834/8, Brno,

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 5. 4. 2018, č. j. MV-22495-4/SO-2018,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) se žalobkyně domáhá zrušení výroku I v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaná zamítla její odvolání a potvrdila výrok I rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen

„ministerstvo“) ze dne 1. 6. 2017, č. j. OAM-624-27/PP-2016 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byla zamítnuta žádost žalobkyně o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie na území České republiky dle § 87e odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 14. 8. 2017 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť žalobkyně se nedostavila bez vážného důvodu k výsledku.

2. Žalobkyně předně namítá, že nelze aplikovat § 87e odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, neboť odporuje směrnici Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. 4. 2004 o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, o změně nařízení (EHS) č. 1612/68 a o zrušení směrnic 64/221/EHS, 68/360/EHS (dále jen „směrnice 2004/38“). Podle čl. 37 této směrnice mohou předpisy členských států EU zakotvit pouze příznivější úpravu. Směrnice umožňuje zamítnout žádost pouze z důvodu veřejného pořádku, obcházení zákona nebo podvodného jednání. Neumožňuje zamítnout žádost pouze z důvodu nedostavení se k výsledku, o němž navíc žalobkyně a její partner byli vyrozuměni pouze na základě fikce doručení a fakticky o předvolání nevěděli. K oprávnění dovolávat se standardů směrnice odkazuje žalobkyně na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, a rozsudek NSS ze dne 7. 12. 2016, č. j. 1 Azs 273/2016-29. Z nich vyplývá, že na základě přijetí § 15a odst. 4 zákona o pobytu cizinců, podle kterého se ustanovení tohoto zákona týkající se rodinného příslušníka občana EU použijí i na cizince, který je rodinným příslušníkem státního občan ČR, došlo k zrovnoprávnění rodinných příslušníků občanů ČR s příslušníky rodinných občanů EU.
3. Dále žalobkyně namítá, že prvostupňové rozhodnutí neodpovídá požadavkům § 87e odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, neboť z jeho dikce plyne, že správní orgány musí prokázat, že účastník řízení neměl vážný důvod se k výsledku nedostavit. Ministerstvo takovou skutečnost neprokázalo, pouze uvedlo, že žalobkyni a jejímu partnerovi bylo doručeno předvolání fikcí a že se k výsledku bez omluvy nedostavili. Dle žalobkyně je dostatečně závažným důvodem skutečnost, že o výsledku s partnerem vůbec nevěděli, neboť jim bylo předvolání doručeno fikcí. Na tuto argumentaci uplatněnou v odvolání žalovaná reagovala tím, že ministerstvo nemělo povinnost prokazovat, že žalobkyně neměla vážný důvod se nedostavit k výsledku, neboť jde o důvody na straně žalobkyně. S tím žalobkyně nesouhlasí, protože správní orgány jsou dle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), povinny zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Za situace, kdy správní orgán nezná důvod, proč se žalobkyně nedostavila, si nemůže bez jakýchkoli podkladů v neprospěch žalobkyně učinit úsudek o tom, že k tomu neměla vážný důvod. V případě pochybností, zda žalobkyně měla vážný důvod, měl postupovat ve prospěch žalobkyně. Ministerstvo mělo žalobkyni alespoň ve výzvě, aby se vyjádřila k podkladům rozhodnutí dle § 36 odst. 3 správního řádu, upozornit, že žádosti nehodlá vyhovět, neboť se nedostavila k výsledku. Žalobkyně by tak měla možnost na to reagovat tvrzeními a důkazními návrhy.
4. Žalovaná s žalobou nesouhlasí a navrhuje její zamítnutí. Ve vyjádření k žalobě plně odkazuje na obsah správního spisu.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

5. Soud nejprve ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a obsahuje všechny požadované formální náležitosti. Při přezkumu napadeného rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout i bez námitek, neshledal. Soud o věci rozhodl bez jednání, neboť účastníci na výzvu s takovým postupem souhlasili (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

6. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobkyně podala dne 14. 1. 2016 žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu na území České republiky za účelem sloučení s občanem EU. V žádosti jako místo pobytu uvedla adresu X, odlišnou adresu pro doručování neuvedla. Spolu s žádostí předložila doklad o zajištění ubytování a smlouvu o nájmu bytu na uvedené adrese ze dne 12. 12. 2015 na dobu od 12. 12. 2015 do 31. 12. 2016 uzavřenou mezi Ing. J. K. jako pronajímatelem a M. A. jako nájemcem, v níž je mimo tištěný text dopsáno též jméno žalobkyně. Téhož dne M. A., občan České republiky, předložil ministerstvu své čestné prohlášení, v němž uvedl, že jako „přítel/opatrovník“ zajistí žalobkyni po celou dobu jejího pobytu na území České republiky veškeré finanční náklady spojené s jejím pobytem, včetně nákladů na výživu, bydlení, zdravotní pojištění, případnou lékařskou péči a přípravu na další vzdělání.
7. Z výpisu z evidence cizinců s povoleným pobytem na území ČR vyplývá, že žalobkyně na území České republiky pobývala od 31. 1. 2009 do 31. 3. 2009 za účelem zaměstnání a od 1. 4. 2009 do 16. 3. 2013 na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Správní spis obsahuje též rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, odboru cizinecké policie, oddělení bytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 7. 11. 2013, jímž bylo žalobkyni uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou jí nelze umožnit vstup na území států Evropské unie, v délce jednoho roku od okamžiku, kdy pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky, a rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 14. 4. 2014, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a uvedené rozhodnutí potvrzeno. Dne 1. 12. 2015 byly s žalobkyní zahájeny úkony správního řízení o správním vyhoštění.
8. Dne 14. 2. 2016 byla žalobkyně vyzvána, aby doplnila žádost o doklad potvrzující, že je rodinným příslušníkem občana EU ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců. Usnesením č. j. OAM-624-10/PP-2015 byla žalobkyni stanovena lhůta k odstranění vad žádosti v délce sedmi dnů. Zásilku zaslanou na adresu Č. X, Ř., která byla pro žalobkyni připravena k vyzvednutí dne 18. 2. 2016, si žalobkyně vyzvedla dne 24. 2. 2016.
9. Dne 14. 2. 2016 byla Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Středočeského kraje, požádána o provedení bytové kontroly v místě hlášeného pobytu žalobkyně za účelem prověření, zda žalobkyně a M. A. pobývají na adrese X. Bytovou kontrolou bylo zjištěno, že se na uvedené adrese nachází rodinný dům s bytovými jednotkami ve vlastnictví Ing. J. K. (dle údajů katastru nemovitostí Č. č. p. X, R., Ř.), která sdělila, že M. A. a žalobkyně mají v domě pronajatý byt, nicméně je tam fyzicky neviděla. M. A. potkává, přičemž se domnívá, že bydlí na jiné adrese v Ř.. Žalobkyně se synem se mají zdržovat v P.. Nájem je řádně placen, korespondence je doručována do nedalekého

obchodu, protože dům není opatřen poštovní schránkou. Je pravděpodobné, že žalobkyně ani M. A. na uvedené adrese nebydlí.

10. Dne 22. 2. 2016 obdrželo ministerstvo podklady od Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, které byly opatřeny v řízení o správním vyhoštění, a to kopii protokolu o výsledku žalobkyně konaném dne 1. 12. 2015, úřední záznam o pobytové kontrole ze dne 30. 1. 2016, rodný list syna žalobkyně a otce V. D. D. narozeného dne 15. 7. 2016 a žádosti žalobkyně o předběžné opatření a prodloužení pobytu, o sociální dávky a příspěvek na bydlení ze dne 26. 8. 2015 podané žalobkyní a M. A. jako jejím zástupcem. Při výsledku dne 1. 12. 2015 žalobkyně uvedla, že na začátku roku 2015 změnila místo pobytu z důvodu těhotenství. Odstěhovala se na adresu X, Ř., kde žije její druh M. A.. Otcem syna je D. V. D., manžel žalobkyně, který odcestoval do Vietnamu, syn má vietnamské státní občanství. Žalobkyně na základě plné moci podala žádost o rozvod ve Vietnamu. S M. A. plánují po rozvodu svatbu. K dotazu, kolik je M. A. let, uvedla, že neví, je mu přes padesát. Vypověděla, že do obce O., kde byla toho dne kontrolována, přijela den předtím na návštěvu svého strýce, dále se bude zdržovat na adrese X v Ř.. Z úředního záznamu Policie České republiky č. j. KRPS-404530-21/ČJ-2015-010022 plyne, že dne 30. 1. 2016 byla na adrese X provedena pobytová kontrola v rámci řízení o správním vyhoštění žalobkyně. Žalobkyně se na uvedené adrese nacházela. Na dotaz, zda na této adrese bydlí, uvedla, že je zde na návštěvě. Hlídka policie zjistila, že žalobkyně tam se svým synem obývá plně vybavený pokoj v přízemí jednopodlažního domu, kde má své osobní věci včetně dětské postýlky. Na dotaz, jak dlouho se zdrží, odpověděla, že se následujícího dne vrací do Ř. na adresu X, kde údajně bydlí se svým přítelem M. A.. Následně byla provedena kontrola na adrese X, Ř., kde byl zjištěn dům o třech podlažích, který byl neudržovaný a na pohled neobydlený, což potvrdili obyvatelé sousedních domů č. p. X a X, pan H. a pan J., podle jejichž sdělení je dům neobydlený nejméně dva roky. Jméno M. A. neznali. Dle obsahu žádostí ze dne 26. 8. 2015 se měl M. A. žalobkyně „ujmout“ po narození jejího syna, oba jako adresu bydliště uvedli X, Ř..
11. Dne 26. 2. 2016 předložil M. A. čestné prohlášení, v němž uvedl, že žije s žalobkyní a jejím synem ve společné domácnosti na adrese X, Ř., a předložil kopii téže smlouvy o nájmu bytu, která byla předložena žalobkyní spolu žádostí, a šest fotografií, na nichž je spolu s žalobkyní a jejím synem. Současně požádal o prodloužení lhůty k předložení dokladů prokazujících vztah k žalobkyni. Doplnil, že chce s žalobkyní uzavřít manželství. Žalobkyně musela požádat úřady země původu o dokumenty, které to umožní, poté předloží oddací list. Uvedl, že žádost o sloučení byla podána na základě § 15a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců (zjevně míněno znění účinné do 17. 12. 2015 – poznámka soudu).
12. Žalobkyně dne 3. 3. 2016 doložila fotografie, které dle jejího názoru mají prokázat soužití s partnerem v rodinné domácnosti. Současně doložila čestné prohlášení, že žije ve společné domácnosti se svým druhem M. A. na adrese X, Ř.. Uvedla, že následně hodlá doložit oddací list.
13. Předložené fotografie nebyly popsány ani datovány. Fotografie byly zjevně pořízeny na třech místech ve stejný den (s ohledem na stejný oděv a prostředí), a to čtyři při nakupování v supermarketu, tři v kuchyni a tři patrně ve fotografickém ateliéru. Nejde tedy o fotografie, které by byly zjevně pořizovány v průběhu delší doby společného soužití a které by zachycovaly významné okamžiky společného soužití, rodinné oslavy, společné dovolené apod.

14. Dne 17. 5. 2016 ministerstvo dle § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců předvolalo k výsledku žalobkyni a M. A. za účelem řádného zjištění skutečného stavu věci na 15. 6. 2016 v 9:30 hodin. Předvolání byla zaslána na adresu Č. č. p. X, R., Ř.. V předvolání byli upozorněni, že nemohou-li se ze závažných důvodů dostavit k výsledku, jsou povinni se bezodkladně správnímu úřadu omluvit s uvedením důvodu, a to písemně nebo ústně do protokolu. Žalobkyně ani M. A. nebyli při doručování písemnosti dne 18. 5. 2016 na uvedené adrese zastíženi, a doručující orgán proto písemnost dle § 23 správního řádu uložil v provozovně držitele poštovní licence, kde byla zásilka od téhož dne připravena k vyzvednutí. Žalobkyni a M. A. byla v místě zanechána výzva k vyzvednutí zásilky spolu s poučením o uložení zásilky, možnosti jejího vyzvednutí a právních důsledcích vyplývajících z nevyzvednutí zásilky ve stanovené lhůtě. Žalobkyně ani M. A. si doručované písemnosti ve stanovené lhůtě nevyzvedli, a proto byla zásilka dne 31. 5. 2016 po marném uplynutí úložní doby vrácena zpět ministerstvu (ministerstvo neoznačilo na obálce obsahující předvolání požadavek, aby zásilka byla vložena do schránky a nebyla vrácena). Tyto skutečnosti vyplývají z údajů na doručenkách, resp. obálkách zásilek obsahujících předvolání k výsledku, které jsou součástí správního spisu, zejména prohlášení doručujícího orgánu, přičemž v souladu s ním byla oddělena zadní část obálky obsahující poučení o uložení zásilky, možnosti jejího vyzvednutí, jakož i právních důsledcích vyplývajících z nevyzvednutí zásilky ve stanovené lhůtě.
15. Dne 14. 5. 2016 ministerstvo požádalo Krajské ředitelství policie Středočeského kraje o prověření, zda žalobkyně s partnerem sdílí společnou domácnost na adrese X, Ř., místa trvalého pobytu M. A. dle centrálního registru obyvatel. Pobytovou kontrolou bylo zjištěno, že na uvedené adrese se nachází zchátralý dům ve vlastnictví města Ř. a paní R. V.. V domě kontroly nebyl nikdo zastížen. Bylo zřejmé, že dům delší dobu nikdo neobývá. Poštovní schránky byly přeplněny letáky, přístupová cesta byla zarostlá travou. Sousedé potvrdili, že v domě delší dobu nikoho neviděli.
16. Z úředního záznamu ze dne 15. 6. 2016 plyne, že se žalobkyně ani její partner k výsledku bez omluvy nedostavili.
17. Dne 23. 6. 2016 zaslalo ministerstvo žalobkyni a M. A. na adresu Č. č. p. X, R., Ř. výzvu k seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí. Zásilky byly připraveny na uvedené adrese k vyzvednutí dne 24. 6. 2016 a adresátům zanechány výzvy a poučení. Zásilka adresovaná žalobkyni byla poté vložena do schránky dne 8. 7. 2016, zásilka adresovaná M. A. byla vrácena ministerstvu s poznámkou, že se odstěhoval.
18. Dne 1. 8. 2016 žalobkyně předložila doklad, že její manželství s občanem vietnamské národnosti bylo rozvedeno dne 7. 4. 2016, z překladu výňatku usnesení o rozvodu neplynou důvody rozvodu manželství. Dne 7. 3. 2017 žalobkyně ministerstvu oznámila změnu místa svého bydliště, z adresy X, R., Ř., na stávající adresu X.
19. Dne 1. 6. 2017 vydalo ministerstvo prvostupňové rozhodnutí, kterým výrokem I zamítlo žádost žalobkyně dle § 87e odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobkyně se bez vážného důvodu nedostavila k výsledku. Dále byla žádost zamítnuta z důvodu, že žalobkyně není rodinným příslušníkem občana EU a nepobývá s ním ve společné domácnosti (výrok II), a z důvodu obcházení zákona s cílem získat povolení k přechodnému pobytu na území ČR (výrok III). Výrok I ministerstvo odůvodnilo tím, že možnosti správního orgánu zjišťovat skutečnosti týkající se rodinného a soukromého života žadatele jsou omezené, přičemž výsledek je úkonem, jímž si může správní orgán tyto

skutečnosti ověřit. Jelikož se žalobkyně ani M. A. k výsledku nedostavili a do vydání rozhodnutí se neomluvili, byl dán důvod pro zamítnutí žádosti dle § 87e odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců.

20. Dne 2. 11. 2017 podala žalobkyně odvolání. Ve vztahu k výroku I prvostupňového rozhodnutí byly odvolací námitky totožné s žalobními body. Ve vztahu ke zbylým výrokům uvedla, že ministerstvo neprokázalo, že by žalobkyně nebyla rodinným příslušníkem M. A. ani že se dopustila obcházení zákona s cílem povolení k přechodnému pobytu na území ČR.
21. Dne 10. 3. 2018 zástupkyně žalobkyně nahlížela do správního spisu vedeného pod sp. zn. OAM-624/PP-2016.
22. Dne 5. 4. 2018 vydala žalovaná napadené rozhodnutí. Výrokem I zamítla odvolání žalobkyně proti výroku I prvostupňového rozhodnutí a prvostupňové rozhodnutí v této části potvrdila. Zbylé výroky žalovaná zrušila. V odůvodnění uvedla, že ministerstvo považovalo za nutné vyslechnout žalobkyni a M. A., k čemuž bylo oprávněno dle § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Předvolání k výsledku byla zaslána na adresu X, kterou žalobkyně uvedla jako místo pobytu v žádosti a kterou oba uváděli jako adresu, na níž sdílí společnou domácnost. Předvolání byla připravena k vyzvednutí ode dne 18. 5. 2016. Oba adresáti byli vyzváni k vyzvednutí zásilky a bylo jim zanecháno poučení. Zásilky si však nevyzvedli a předvolání byla vrácena odesílateli. Dle § 24 odst. 1 správního řádu je nutné předvolání považovat za doručené dne 28. 5. 2016. Upozornila na rozsudek NSS ze dne 20. 12. 2016, č. j. 3 As 241/2014-41, podle něhož nemá na uplatnění fikce vliv skutečnost, zda po uplynutí úložní doby došlo k vhození písemnosti do domovní schránky adresáta. Žalobkyni a M. A. tak vznikla povinnost dostavit se k výsledku, což neučinili, svou nepřítomností neomluvili a ani následně důvody nepřítomnosti neobjasnili. Jelikož se žalobkyně k výsledku nedostavila, ač k němu byla předvolána, byl naplněn důvod pro zamítnutí žádosti dle § 87e odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Žalovaná odmítla argumentaci žalobkyně, že by správní orgány měly povinnost prokázat, že žadatel o povolení k přechodnému pobytu neměl vážný důvod se k výsledku nedostavit, neboť tyto důvody existují na straně účastníka, který je zná nejlépe, a opačný výklad by odporoval obecné logice i smyslu a účelu zákona o pobytu cizinců. Doplnila, že za vážný důvod nelze považovat skutečnost, že adresáti o předvoláních nevěděli, neboť předvolání bylo doručeno fikcí. Ministerstvu nelze klást za vinu, že žalobkyně si nepřebírala zásilky na adrese, kterou opakovaně uváděla jako místo svého pobytu. Zároveň nebyly ministerstvu prokázány překážky, které znemožňovaly vyzvednutí uložených zásilek. Žalobkyně neprokázala žádné důvody, které by jí vyzvednutí zásilky znemožnily. Ve vztahu k argumentaci ohledně rozporu se směrnicí 2004/38 žalovaná konstatovala, že směrnice neobsahuje výčet důvodů, ze kterých může být žádost cizince zamítnuta, a nelze tak hovořit o tom, že by úprava šla nad rámec směrnice. Žalované není známo, že by soudy považovaly § 87e odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců za ustanovení odporující směrnici. Zrušení výroků II a III odůvodnila žalovaná tím, že s ohledem na nahlášení změny bydliště dne 7. 3. 2016 nebylo prokázáno ani vyloučeno společné soužití na uvedené adrese, byť se s ohledem na dříve provedená pobytová šetření a další podklady pro vydání rozhodnutí jeví jako velmi nepravděpodobné. Z důvodu nedostatečně zjištěného skutkového stavu shledala výroky II a III nepřezkoumatelnými.

Rozhodná právní úprava

23. Podle § 87e odst. 1 zákona o pobytu cizinců na zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu se důvody podle § 87d odst. 1 vztahují obdobně. Ministerstvo žádost dále zamítne, jestliže žadatel se bez vážného důvodu nedostaví k výsledku (§ 169 odst. 2), odmítne vypovídat nebo ve výpovědi uvede nepravdivé skutečnosti [písm. d) citovaného ustanovení].
24. Podle § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců je správní orgán oprávněn vyslechnout účastníka řízení, je-li to nezbytné pro zjištění skutečného stavu věci, zejména pro posouzení, zda se nejedná o obcházení tohoto zákona cizincem s cílem získat oprávnění k pobytu na území, zejména zda účelově neuzavřel manželství nebo zda jeho účelově prohlášeným souhlasem nebylo určeno otcovství. Účastník řízení je povinen vypovídat pravdivě a nesmí nic zamlčet. Správní orgán účastníka řízení před výsledkem poučí o důsledcích odmítnutí výpovědi a nepravdivé nebo neúplné výpovědi.

Posouzení žalobních bodů

25. Žalobkyně namítala, že v projednávané věci nelze aplikovat § 87e odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, neboť odporuje směrnici 2004/38.
26. Soud předně uvádí, že na projednávanou věc nedopadá směrnice 2004/38/ES. Jediným cílem této směrnice je totiž upravit podmínky vstupu a pobytu občana EU v jiném členském státě, než jehož je státním příslušníkem. Ustanovení této směrnice tedy nezakládají odvozené právo pobytu státních příslušníků třetí země, kteří jsou rodinnými příslušníky občana Evropské unie, v členském státě, jehož je uvedený občan státním příslušníkem (viz rozsudek Soudního dvora EU ze dne 12. 3. 2014, *S. a G.*, C-457/12, bod 34).
27. Ustanovení zákona o pobytu cizinců týkající se rodinného příslušníka občana Evropské unie je však třeba vykládat v souladu s právem Evropské unie (směrnicí 2004/38) i ve vztahu k rodinným příslušníkům státních občanů České republiky, na něž se aplikují na základě § 15a odst. 3 zákona o pobytu cizinců (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, či rozsudek NSS ze dne 7. 12. 2016, č. j. 1 Azs 273/2016-29).
28. Právo rodinných příslušníků občanů Evropské unie svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států není absolutní a členské státy je mohou v mezích směrnice 2004/38 regulovat. Z čl. 3 odst. 2 písm. b) směrnice 2004/38 plyne, že hostitelský členský stát usnadňuje v souladu se svými vnitrostátními předpisy vstup a pobyt partnera, se kterým má občan Evropské unie řádně doložený trvalý vztah. Členský stát je oprávněn, ale zároveň i povinen, pečlivě posoudit osobní poměry těchto osob a zdůvodnit každé odepření vstupu či pobytu těchto osob. Z čl. 10 odst. 2 písm. f) téže směrnice plyne, že žadatelé v případech spadajících pod čl. 3 odst. 2 písm. b) mají povinnost předložit doklad o trvalém vztahu s dotyčným občanem Evropské unie.
29. Směrnice 2004/38 nezabývá členské státy veškeré pravomoci v oblasti kontroly vstupu rodinných příslušníků občanů Evropské unie na jejich území. Nicméně jakmile rodinnému příslušníkovi občana Evropské unie, který není státním příslušníkem žádného členského státu, přísluší na základě směrnice 2004/38 právo na vstup a právo pobytu v hostitelském členském státě, hostitelský členský stát může toto právo omezit pouze při dodržení článků 27 a 35 uvedené směrnice (viz rozsudek velkého senátu Soudního dvora EU ze dne 25. 7.

2008 ve věci C-127/08 *Metock a další*, bod 74 a 95, obdobně srov. např. rozsudek velkého senátu Soudního dvora ze dne 18. 12. 2014 ve věci C-202/13 *The Queen, na žádost Seana Ambrose McCarthyho a dalších v. Secretary of State for the Home Department*, bod 45).

30. Podle odstavce 28 preambule směrnice 2004/38 by „[č]lenské státy měly mít možnost přijmout potřebná opatření k ochraně před zneužíváním práv nebo podvody, a zejména před účelovými manželstvími nebo jakoukoliv jinou formou vztahů uzavíraných výlučně za účelem získání práva na volný pohyb a pobyt.“ Odstavec 6 preambule stanoví, že „[k] zachování jednoty rodiny v širším slova smyslu [...] by měl hostitelský členský stát postavení osob, které podle této směrnice nejsou zahrnuty v definici rodinného příslušníka, a které tedy nemají automatické právo na vstup a pobyt v hostitelském členském státě, přezkoumávat v souladu s vlastními vnitrostátními předpisy z hlediska otázky, zda by těmto osobám měl být umožněn vstup a pobyt s ohledem na jejich vztah k občanu Unie nebo na jakékoli další okolnosti, například jejich finanční nebo fyzickou závislost na občanu Unie“. V článku 35 tato směrnice ve vztahu ke zneužití práva stanoví, že „[č]lenské státy mohou přijmout potřebná opatření k odepření, pozastavení nebo odnětí jakéhokoli práva přiznaného touto směrnicí v případě zneužití práv nebo podvodu, například účelových sňatků. Veškerá taková opatření musí být přiměřená a spojená s procesními zárukami stanovenými v člancích 30 a 31.“
31. Důvodová zpráva k zákonu č. 379/2007 Sb., který zakotvil § 87e odst. 1 písm. d) do zákona o pobytu cizinců, uvádí, že „[n]ávrh rozšiřuje stávající povinnost účastníka řízení účastnit se na vyzvání osobně řízení též o povinnost podat účastnickou výpověď, pokud je to pro zjištění stavu věci nezbytné. Potřeba výsledku účastníka řízení vyústává v praxi především při prokazování účelových jednání cizinců, ale též při zjišťování dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince či při zjišťování existence důvodu znemožňujícího vycestování. Účastník řízení má obecně podle § 36 odst. 2 a 3 správního řádu právo vyjádřit v řízení své stanovisko, respektive vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí, nicméně v rámci využití těchto institutů není účastník povinen zodpovědět případné otázky správního orgánu. V praxi se lze poměrně hojně setkat s případy, kdy se cizinec odmítá k některým skutečnostem vyjádřit a správní orgán nemá možnost potřebné skutečnosti zjistit jinak. Pokud se účastník řízení nedostaví k výsledku, odmítne vypovídat či uvede nepravdivé skutečnosti, bude tato skutečnost v řízení o žádosti důvodem pro zamítnutí žádosti. Žadatel tak ponese důsledky neposkytování součinnosti správnímu orgánu při projednávání jeho žádosti.“
32. Soud zdůrazňuje, že řízení dle § 87b odst. 2 zákona o pobytu cizinců je řízením o žádosti cizince, který žádá orgány České republiky o udělení pobytového statusu, z čehož plyne, že je v jeho vlastním zájmu tvrdit a osvědčit splnění zákonných podmínek. Aby mohl být cizinec považován za rodinného příslušníka občana Evropské unie ve smyslu § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, musí kumulativně splňovat dvě podmínky. Jednak s ním musí mít trvalý partnerský vztah, který není manželstvím, jednak s ním musí žít ve společné domácnosti. Břemeno tvrzení i důkazní ohledně obou podmínek spočívá na žadateli (viz např. rozsudky NSS ze dne 31. 7. 2013, č. j. 6 As 26/2013-35, ze dne 6. 11. 2013, č. j. 6 As 95/2013-41, či ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 433/2017-29). Jak konstatoval NSS v rozsudku ze dne 25. 9. 2013, č. j. 6 As 30/2013-42, je ve vlastním zájmu cizince, „aby k podání žádosti a k řízení o ní přistupoval se vší vážností a vyvinul procesní aktivitu ve formě předestření hodnověrných tvrzení a hodnověrných důkazů o nich, neboť pouze z jeho tvrzení nebo prostřednictvím jím předložených důkazů a učiněných důkazních návrhů může správní orgán v řízení zjistit a ověřit splnění obou podmínek, jež se týkají soukromého a rodinného

života žadatele a dalších osob, s nimiž má tvrzený rodinný vztah a s nimiž sdílí společnou domácnost. Možnosti správního orgánu zjišťovat tyto skutečnosti jsou značně omezené, neboť jde o sféru soukromou, pod ochranou základního práva na respektování soukromého a rodinného života ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, resp. čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a – při aplikaci na situaci, na niž dopadá unijní úprava – čl. 7 Listiny základních práv Evropské unie. Správní orgán v tomto řízení o žádosti může vycházet jen z toho, co uvede a osvědčí žadatel, resp. nemůže dál, než kam jej žadatel (a jeho rodinní příslušníci) pustí. Neochota nebo nemožnost tvrdit splnění podmínek a prokázat jejich splnění jde za těchto okolností plně k tíži žadatele a vede (pouze) k tomu, že žadatel se svou žádostí neuspěje.“ Žadatel, který nese břemeno tvrzení a důkazní, uvádí a dokládá správnímu orgánu pouze takové skutečnosti, které sám uzná za vhodné s ohledem na ochranu svého práva na soukromí. Záleží proto na žadateli, jakým způsobem doloží splnění podmínek ve smyslu § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, resp. jaké hodnověrné, ucelené, konzistentní a vzájemně se doplňující skutečnosti uvede tak, aby v každém individuálním případě byl zákonem předpokládaný trvalý citový a jiný vztah s občanem EU hodnověrně prokázán (srov. rozsudek NSS ze dne 6. 11. 2013, č. j. 6 As 95/2013-41).

33. Ustanovení § 87e odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců není v rozporu s právem rodinných příslušníků občanů Evropské unie svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států dle směrnice 2004/38. Toto ustanovení naopak v souladu s čl. 35 směrnice 2004/38 zakotvuje potřebné opatření proti zneužití práva či podvodu. Současně automaticky ani absolutně nevylučuje práva rodinných příslušníků občanů Evropské unie vyplývající ze směrnice 2004/38 (srov. výše uvedený rozsudek ve věci *The Queen, na žádost Seana Ambrose McCarthyho a dalších v. Secretary of State for the Home Department*). Cizinec má právo na přístup ke správnímu oprávněnému řízení a soudnímu přezkumu. Správní orgán je oprávněn vyslechnout účastníka řízení, je-li to (v konkrétním případě vzhledem k okolnostem) nezbytné pro zjištění skutečného stavu věci, zejména pro posouzení, zda se nejedná o obcházení tohoto zákona cizincem s cílem získat oprávnění k pobytu na území (§ 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců). Zamítnutí žádosti na základě § 87e odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců je odklonem od věcného posouzení žádosti za situace, kdy správní orgán má určité pochybnosti o skutkovém stavu (např. o správnosti a věrohodnosti údajů uváděných žadatelem, či v situaci, kdy žadatel neuvede dostatek údajů, případně je dostatečně nedoloží), které mu brání ve věcném posouzení žádosti. S ohledem na účel, kterého má být daným opatřením podle § 87e odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců dosaženo (tj. umožnit správnímu orgánu zjistit stav věci ohledně soukromé sféry žadatele a posoudit, zda nejde o účelové jednání cizince, resp. obcházení zákona) nelze důsledek neposkytnutí potřebné součinnosti žadatelem bez vážného důvodu považovat za nepřiměřený. Opatření v poměru s účelem, jehož má být dosaženo, cizince nadměrně nezatěžuje.
34. Ministerstvo dospělo k závěru, že je nezbytné za účelem řádného zjištění skutkového stavu provést výslech žalobkyně a jejího údajného partnera. Výslech žalobkyně a tvrzeného partnera lze v projednávané věci nepochybně považovat za vhodný nástroj ke zjištění skutečného stavu věci. Žalobkyně nenamítá, že by předvolání k výslechu bylo neoprávněné či nezákonné, a nikterak nezpochybňovala nezbytnost výslechu za účelem zjištění skutečného stavu věci. Žalobkyně pouze namítá, že ustanovení nelze aplikovat na situaci, kdy o výslechu fakticky nevěděla, neboť jí bylo předvolání doručeno fikcí.

35. Předpokladem aplikace § 87e odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců v případě nedostavení se k výsledku je, že žadatel je k výsledku řádně předvolán. Pokud tomu tak není, nelze říci, že se žadatel k výsledku nedostavil bez vážného důvodu.
36. NSS se k podmínkám doručování náhradním způsobem uložením opakovaně vyjadřoval a dovodil, že „[i]nstitut uložení písemnosti určené do vlastních rukou lze použít pouze v případě, kdy 1) je známá adresa pro doručování (zde adresa trvalého pobytu žalobce); 2) občan má na této adrese domovní schránku nebo je zde jiné obdobné vhodné místo; 3) v této schránce nebo na tomto vhodném místě je zanechána výzva k vyzvednutí písemnosti s poučením, kde a kdy si jí může občan vyzvednout, včetně poučení o následcích jejího nevyzvednutí; 4) písemnost je uložena u doručujícího orgánu a připravena k vyzvednutí“ (viz rozsudek ze dne 6. 2. 2014, č. j. 1 As 106/2013-44). Na uplatnění fikce doručení dle § 24 odst. 1 správního řádu nemá vliv skutečnost, zda po uplynutí úložní doby došlo ke vhození doručované písemnosti do schránky adresáta (viz rozsudek NSS ze dne 20. 12. 2016, č. j. 3 As 241/2014-41, č. 3524/2017 Sb. NSS).
37. Předpoklady pro doručení náhradním způsobem byly v případě žalobkyně splněny. Žalobkyni bylo předvolání k výsledku v souladu s § 20 odst. 2 správního řádu doručováno do vlastních rukou na adresu Č. č. p. X, R., Ř., kterou označila v žádosti jako místo pobytu, aniž uvedla odlišnou adresu pro doručování. Z obsahu doručanky (vrácené obálky s předvoláním) vyplývá, že žalobkyně nebyla při doručování písemnosti dne 18. 5. 2016 zastižena, a písemnost tedy byla dle § 23 správního řádu uložena a připravena k vyzvednutí po dobu 10 dnů u poskytovatele poštovních služeb, přičemž žalobkyni byla zanechána výzva k vyzvednutí písemnosti s náležitým poučením. Žalobkyně netvrdila, že by se na uvedené adrese nenacházelo vhodné místo, na němž mohl pracovník pošty výzvu zanechat, a ani jiným způsobem nezpochybňovala údaje na doručence předestřením vlastní skutkové verze (srov. rozsudek NSS ze dne 31. 3. 2010, č. j. 9 As 65/2009-61). Soud připomíná, že absence domovní schránky není na překážku zanechání oznámení o neúspěšném doručení na jiném vhodném místě na předmětné adrese (viz rozsudek NSS ze dne 29. 1. 2012, č. j. 7 As 130/2012-29). Soud má tedy za prokázané, že žalobkyně byla náležitě vyrozuměna o tom, že písemnost byla uložena u provozovatele poštovních služeb, a poučena o následcích jejího nevyzvednutí. Předvolání k výsledku tak bylo žalobkyni řádně doručeno náhradním způsobem (fikcí) dne 30. 5. 2016 [srov. § 24 odst. 1 ve spojení s § 40 odst. 1 písm. c) správního řádu]. Ačkoli žalovaná v napadeném rozhodnutí nesprávně uvedla, že fikce nastala již dne 28. 5. 2016, nemá tato skutečnost vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť žalobkyně byla o konaném výsledku vyrozuměna s dostatečným předstihem. Žalobkyně ostatně doručení zásilky fikcí nezpochybňovala, pouze namítala, že se s obsahem zásilky fakticky neseznámila, neboť jí bylo předvolání doručeno fikcí.
38. Soud se ztotožňuje s žalovanou, že faktická nevědomost o výsledku v důsledku neseznámení se s obsahem doručovaného předvolání při řádném doručení fikcí sama o sobě nemůže s ohledem na účel ustanovení (zajistit nezbytnou součinnost žadatele tak, aby bylo umožněno správnímu orgánu zjistit skutečný stav věci, o němž jsou důvodné pochybnosti) představovat vážný důvod nedostavení se k výsledku ve smyslu § 87e odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Je na žadateli, aby v průběhu správního řízení zajistil svoji dosažitelnost. Neučiní-li tak, jde to k jeho tíži (přiměřeně srov. např. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 8. 11. 2018, č. j. 4 Az 88/2017-36, rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 11. 4. 2019, č. j. 30 A 7/2017-41, či rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 27. 8. 2019, č. j. 45 Az 12/2018-36, rozsudek NSS ze dne 6. 2. 2020, č. j. 5 Azs 429/2019-40).

Žalobkyni bylo předvolání řádně doručeno na jí označenou adresu místa pobytu. Žalobkyně měla objektivní možnost si doručovanou písemnost vyzvednout a fakticky se s jejím obsahem seznámit. Žalobkyně v řízení před správními orgány ani v žalobě neuvedla žádnou okolnost, která by jí v tom jakkoli bránila. Správní řád přitom vychází z toho, že je to adresát písemnosti, kdo případně musí prokázat vážný důvod, který mu převzetí zásilky znemožnil (§ 24 odst. 2 správního řádu). Bylo tedy na žalobkyni, aby si zásilku vyzvedla, seznámila se s doručovanou písemností a poskytla ministerstvu nezbytnou součinnost za účelem řádného zjištění skutkového stavu (v souladu s § 50 odst. 2 *in fine* správního řádu a § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců). Jak bylo shora uvedeno, je to především žadatel, kdo musí být v řízení o žádosti o povolení k pobytu aktivní a ve vlastním zájmu přispět správnímu orgánu svou součinností ke zdárnému průběhu řízení. Pokud si žalobkyně nevyzvedávala poštu na adrese, kterou ministerstvu sdělila, aniž uvedla jakýkoli důvod, který jí v tom bránil, jde tato skutečnost k její tíži. Liknavost či nečinnost žalobkyně spočívající v nevyzvedávání doručovaných písemností na jí uvedené adrese nemůže představovat vážný důvod, pro který se k výsledku nedostavila a neposkytla ministerstvu součinnost potřebnou k tomu, aby správní orgány mohly ve věci rozhodnout se znalostí skutkového stavu věci.

39. Soud se neztotožňuje ani s námitkou žalobkyně, že za situace, kdy se žalobkyně bez omluvy nedostavila k výsledku, k němuž byla předvolána, přičemž v řízení před správními orgány pouze v odvolání uvedla, že důvodem byla faktická nevědomost o výsledku, měly správní orgány prokázat neexistenci vážného důvodu. Z § 59 správního řádu vyplývá, že nemůže-li se předvolaný ze závažných důvodů dostavit k výsledku, je povinen bezodkladně se s uvedením důvodů správnímu orgánu omluvit. O této povinnosti byla žalobkyně v předvolání poučena. Žadatele tedy tíží primárně břemeno tvrzení ohledně důvodu, který mu znemožnil účastnit se tohoto úkonu před správním orgánem. V daném případě se žalobkyně nedostavila k výsledku bez omluvy a v řízení před správními orgány, a to ani v odvolacím řízení, neuvedla žádný vážný důvod, pro který se k výsledku nedostavila (jak bylo shora uvedeno, tímto důvodem není v odvolání uvedená faktická nevědomost o výsledku v důsledku doručení předvolání fikcí), přičemž žádný možný vážný důvod neplyne ani z obsahu správního spisu. Za této situace nelze žalované vytýkat, že správní orgány nedostály povinnosti prokazovat neexistenci vážného důvodu. Tuto situaci je třeba odlišit od případu, kdy žadatel svou nepřítomnost omluví, avšak důvody nedoloží. Po správních orgánech nelze požadovat, aby za žadatele o pobytové oprávnění domýšlely možné důvody nedostavení se k výsledku a k nim následně vedly dokazování. Soud se tedy neztotožňuje s žalobkyní, že správní orgány byly povinny prokázat neexistenci vážného důvodu, pro který se žalobkyně k výsledku nedostavila, jestliže žalobkyně vážný důvod nepřítomnosti neuvedla.
40. Žalobkyně namítá, že měla být ve výzvě dle § 36 odst. 3 správního řádu upozorněna, že ministerstvo hodlá její žádost zamítnout z důvodu nedostavení se k výsledku, aby měla možnost na tuto skutečnost reagovat a označit důkazy.
41. Soud se neztotožňuje s představou žalobkyně o obsahu a rozsahu poučovací povinnosti správního orgánu ve výzvě dle § 36 odst. 3 správního řádu. Úvaha žalobkyně o rozsahu poučovací povinnosti správních orgánů je příliš extenzivní a vybočuje z rámce zákonem uložené poučovací povinnosti. V rozsudku ze dne 14. 10. 2010, č. j. 5 As 1/2010-76, NSS vysvětlil, že „*správní řád sice výslovně nestanoví, že poučovací povinnost správního orgánu se vztahuje pouze na procesní práva a povinnosti, nicméně z povahy správního řádu jako*

procesního předpisu vyplývá, že správní orgán je povinen poučit účastníky o právech a povinnostech plynoucích z právních předpisů upravujících řízení před správními orgány. Poučovací povinnost se tedy nevztahuje na poučování o otázkách hmotného práva, tedy zda a jak mají účastníci řízení hájit v řízení svá práva a jaké důsledky pro ně plynou z toho, že tak neučiní“ (srov. též rozsudek NSS ze dne 13. 10. 2010, č. j. 1 As 51/2010-214, č. 2235/2011 Sb. NSS).

42. Podle § 36 odst. 3 věty první správního řádu, nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal. Toto ustanovení zakotvuje právo účastníků seznámit se se všemi shromážděnými podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim, nelze z něj však dovodit povinnost správních orgánů ve výzvě k seznámení s podklady poskytovat účastníku řízení poučení o tom, jak o jeho žádosti rozhodnout. Podle ustálené judikatury správních soudů součástí práva na seznámení se s podklady rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu není povinnost správního orgánu seznámit účastníka se závěry, ke kterým svým rozhodnutím na základě shromážděných podkladů teprve dospěje (např. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 27. 9. 2007, č. j. 62 Ca 1/2007-153, č. 2077/2010 Sb. NSS). Ze správního spisu plyne, že ministerstvo žalobkyni vyzvalo, aby se vyjádřila k podkladům pro rozhodnutí. Ministerstvo zaslalo žalobkyni výzvu k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí na adresu Č. č. p. X, R., Ř.. Z doručenky zásilky plyne, že žalobkyně nebyla zastižena a písemnost byla ode dne 24. 6. 2016 připravena u provozovatele poštovních služeb k vyzvednutí. Jelikož si žalobkyně v úložní době výzvu nevyzvedla, byla zásilka dne 8. 7. 2016 vhozena do schránky. Žalobkyně tak byla řádně poučena o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim. Měla tedy možnost reagovat též na svoji nepřítomnost u výsledku a označit důkazy k prokázání svých tvrzení. Této možnost však žalobkyně nevyužila. Dále je třeba upozornit, že žalobkyně měla možnost uvést důvody nedostavení se k výsledku v podaném odvolání. V něm pouze (stejně jako v žalobě) uvedla, že důvodem nedostavení se k výsledku byla skutečnost, že o něm fakticky nevěděla, neboť jí předvolání bylo doručeno fikcí. To však nepředstavuje vážný důvod, který by mohl nedostavení se k výsledku omluvit. Absence poučení o obsahu zamýšleného rozhodnutí ve výzvě dle § 36 odst. 3 správního řádu tedy nemohla mít vliv na napadené rozhodnutí.

Závěr a náklady řízení

43. Vzhledem k výše uvedenému soud neshledal žádný žalobní bod důvodný, a proto žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
44. K návrhu na provedení důkazu správním spisem soud konstatuje, že obsah správního spisu, který měl soud k dispozici a z něhož vycházel, není předmětem dokazování (srov. např. rozsudek NSS ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS).
45. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně ve věci neměla úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované dle obsahu spisu nevznikly žádné náklady nad rámec její běžné administrativní činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 22. dubna 2020

Mgr. Tomáš Kocourek, Ph.D., v. r.
předseda senátu